

— som Kontrollen udtrykker sig — at den, saavidt skønnes kan, har ført til heldige Resultater. Sa, der kan efter tre Dages Prøvelse af et saadant Anlæg ganske vist kun være Tale om et meget løst Skjøn; men det var ikke det, man herfra mente at være tilfreds med, naar man spurgte om, hvorvidt Kontrollkommissionen havde opfyldt sine Forpligtelser. Det er piensynligt, at dersom ikke Kontrollkommissionen med Regjeringens Samtykke havde endt sit Øverd, vilde man have havt Dine at se med, hvis de da duede noget, og derved kunne have faaet ganske andre Oplysninger end nu om, hvori de Kalamiteter laa, der bevirkede, at Arbeidet standsede, uden at man dermed indlod sig paa, hvilke Feil der vare begaaede ved selve Driften. Det forekommer mig, at Enhver, der har noget praktisk Kjendskab til Arbeider af saa stort Omfang som det, hvorom der tales, maa erkjende Nødtigheden af, at man ikke er i Stand til at dømme om, hvorvidt Anlægget svarede til sin Hensigt og var forsvarligt udført, før det i nogen Tid har været under Prøvelse. — Ved Siden deraf har det ærede Medlem fremdraget endel Anker over Ministeriet, som dog ikke ere af saa væsentlig Betydning som de to, jeg her har nævnet som Flertallets. I disse øvrige Anker er det ærede Medlem enig med Flertallet, saa at jeg ikke behøver at komme nærmere ind derpaa; men jeg kan ikke Andet end konstatere dette mærkelige Faktum, at dette ærede Medlem og de, som tilhøre samme Mindretal som han, ere, for at opnaa et Særstandpunkt forskjelligt fra Flertallets, komne til at optræde som dem, der værgede Ministeriet mod de Anker, der fra vor Side ere rettede imod det. — Jeg kommer nu til det Punkt, som det ærede Medlem endte med, og som ogsaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds gjentagne Gange kom til at bevære, nemlig Spørgsmaalet om, hvilken politiff Betydning der kan indlægges i den her foreliggende Sag. Jeg vil sige over for det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, at den Nos for diplomatfke Udtalelser, han tillagde Flertallet, er jeg slet ikke i Stand til at kunne acceptere, thi der er intetsomhelst Diplomati i de Bemærkninger, hvormed vi have motiveret vor Indstilling. Det vilde nu ganske vist være fuldstændig politiff berettiget, om man overfor det nuværende Ministerium stillede sig paa det Standpunkt, at man ikke var tilbøielig til overfor dette Ministerium at bevilge Andet, end hvad der kan siges at være strengt nødvendigt til at holde Statsmaskineriet i Gang. Jeg siger, at det vilde være en Stilling, der i og for sig kunde være fuldt berettiget, og som vi derfor paa ingen Maade behøvede at lægge Dølgmaal paa, hvis det var den Stilling, vi her indtog. Man har villet maale vort Forhold til Vestindien og Bevillingerne til denne Koloni med den vestindifke Allen og spørger da, hvorvidt Vedelsen af de

vestindifke Anliggender har været af den Natur, at deri kan ligge nogensomhelst Opfordring for os til at gaa videre paa den Vej, som vi tidligere saa ofte have betraadt. — Jeg skal meget hurtigt gaa forbi Spørgsmaalet om selve Fællessukkerfogeriet, thi det forekommer mig, at den Sag har saa at sige sin Afgjørelse i sig selv, og dersom vi ikke vilde optræde lige over for denne Sag paa en principielt forskjellig Maade fra hvorledes vi have behandlet lignende Anliggender tidligere, kunne vi ikke komme til noget andet Resultat end det, hvorved vi staa. Jeg skal minde om et Exempel, som ligger saa knubende nær, at det saa ofte er sat i Forbindelse med og sammenstillet med de vestindifke Sukkerforhold, nemlig Forsøgene paa at tilveiebringe lignende Sukkerfogerier hertilands. Da der for to Aar siden var Spørgsmaal om, hvorvidt der mulig kunde gives Understøttelse til Fabriken „Holland“, der stod foran en lignende Kalamitet som den, der nu truer Fællessukkerfogeriet paa St. Croix, stillede man sig i Udvalget — thi videre kom Sagen ikke, i hvert Fald ikke den Gang — paa det Standpunkt, at man sagde: Dersom der findes Private, som have tilstrækkelig Tillid til denne Sags Fremme til at ville træde til med deres Garant eller paa anden Maade belegge deres Tillid med kontante Penge, ville vi anse det for at være forsvarligt fra Statens Side at yde Bidrag dertil. Det var i alt Fald en Stemmning, der stærkt kom tilorde i Finantsudvalget for et Par Aar siden. Vi forholde os overfor dette Tilfælde: Fællessukkerfogeriet paa St. Croix ganske paa samme Maade, og det forekommer mig, at man vilde gjøre Uret mod de Interesser, der bleve tilfjedesatte ved Fabriken „Hollands“ Fallit, dersom man nu optraadte paa anden Maade. Vi staa her ganske ligesom den Gang, saaledes at, dersom det viser sig, at der fra privat Side haves tilstrækkelig Tillid til denne Sags Fremme, og at de Penge, der i Genhold til Loven af 1876 maa kræves, bringes tilveie, vil der ogsaa for Staten være Anledning til at træde til.

Den øvrige Del af Forslaget gaar derimod ud paa, at man fremdeles skal ved Statskassens Hjælp bidrage til, at det System, hvorved Planterne i Vestindien have brugt Kolonialkassen som deres Driftsfond og saa at sige levet og døet med Kolonialkassen, skal opretholdes, tilligemed de Forhold, som staa i Forbindelse dermed, — jeg kan gjerne sige i uopløselig Forbindelse dermed, — thi det er indlysende, at saa længe Arbeiderregulativerne bestaa, paahviler der Planterne en Forpligtelse til at vedligeholde Arbeiderbefolkningen, og denne kan atter kun opretholdes, saavidt der fremdeles gives Planterne Udgang til at benytte Kolonialkassen paa samme Maade som hidindtil. Det Forslag, der her foreligger i § 2, indholder efter min Opfattelse ikke Andet end